

Poloband: čtyři singly k poslechu

Napsal uživatel Lucie Endlicherová
Středa, 21 Leden 2004 02:00

Tak aby zase nemohly padat nějaké námitky, už dopředu přiznávám, že se znám s Petrem Pololáníkem, Emanem Míškem a od vidění v podstatě s celým Polobandem. A taky přiznávám (neb přiznání prý je polehčující okolnost), že písničky, které se objevují na maxisinglu, který před časem Poloband uvedl mezi lid, mám už hodně naposlouchané. Hodně, hodně dlouho?. Ale snad to nebude na škodu podívat se těm čtyřem, které se na singl dostaly, na zoubek.

Ptala jsem se Petra, jestli se chystají na vydání desky. Přece jen, kapele to šlape, je sehraná, po loňském rozšíření kádru o Emanu Míška sezpívaná, repertoáru dostatek - dokonce tak, že je i na rozdávání - prostě pohoda. Ale dozvěděla jsem se, že možná ani ne. Nebo se uvidí. Do dvou let, třeba víc a třeba méně. Trošku mě to překvapilo.

A možná i proto je maxisingl takový "vypulírovaný", opravdu se snaží o kvalitu. Deska je přepalovaná, ale koho to v současné době pokročilé techniky překvapí? Obal je provedený velice mile - malovala ho Alena Baisová. Nechybí kontakty, odkazy na autorství písní - no paráda. Co si víc přát? Nic, jenom poslouchat.

Začíná se s písničkou *Přistál stesk*. Snadno zapamatovatelná melodie s výrazným refrénem a skvělým nápadem k tomu:

Mý city jsou bitý/tvoje mají

dovolenou/knoflíky semaforu/dopnutý až na červenou

. Vůbec, Petrovy texty je velice dobré poslouchat - bývají spíše zasmušilé, plné smutnění a zadumání, ale většinou za nimi něco prosvítá. A vždycky vás občerství nějakým nečekaným obratem, slovním spojením, asociací. Už při téhle písničce mě napadlo, že by nebylo na škodu, kdyby se do skladeb třeba jen o kousek víc zapojily klávesy. Vyjknou jen občas, na pár tónů - a možná je to škoda. Celé skladbě vévodí sólová elektrická kytara Tomáše Urbánka.

Stát se bláznem začíná zpěvem doprovázeným jen základní kytarou, sbor se zapojuje vždycky v dokončení strofy, na můj vkus malinko deklamační, při téhle písničce si pravidelně na počátku připadám jako na fotbalovém zápase - deklamování hesel. Možná je to záměr - tah pro to, aby byla píseň snadno zapamatovatelná, kdo ví. Text v téhle heslovitosti pokračuje, zachraňuje ho tečka - někdy chvilka poráží i věků moc. Aranžé je velice střízlivá, výrazná basa i elektrická kytara, příjemný je triangel v mezihře.

Třetí písnička - *Na rohu ulice* - je z dílny Emany Míška. Opět začátek rovnou, zpěvem - v podání autora s mírně zastřeným hlasem. Ze skladby je cítit nesmělost, i když je tu snaha ji maskovat. Změna autora je zjevná - Eman textuje zcela jinak, i hudebně kráčí píseň trošku do jiných vod. Právě v ní si lze vychutnat bicí Honzy Bednáře - jako obvykle přesné jako hodinky, bezchybné, taková ta služba věci, ale naprosto skvělá. Píseň má několik přerывů - z ticha do hlasité mezihry a zpět do niterného sdělení o vzpomínce na Jericho. Text těžko posuzovat - je to pocit, je potřeba ji slyšet. V písničce vás potěší jakoby zdálky foukací harmonika a dobře dohromady znějící hlasy Emany Míška, Petra Pololáníka a baskytaristy Lukáše Altrichtera.

Poloband: čtyři singly k poslechu

Napsal uživatel Lucie Endlicherová
Středa, 21 Leden 2004 02:00

Že *Přesně nevím vůbec nic* Petr Pololáník v poslední písni maxisinglu opět "vybalí" bez úvodu, bez přede hry, rovnou. Refrén Jako Indiana Jones/na prasklé provazové lávce/houpu se na svých pocitech/důvěrně známých právě těch/jak všední rána na zastávce si budete zaručeně broukat hned po prvním poslechu. I tady jsou klávesy jen nepatrnou ozdobou, na druhou stranu dávkovaná velice promyšleně. Sólovka Tomáše Urbánka nemá chybu - nepředvádí se, leč skvěle doplňuje celek. Hudba Polobandu jsou takové puzzle, které dobře zapadly do sebe.

Čeho si všímám už delší dobu, je Petrova kytara - moc se s časem nemění. Víím, že hraje základ, ale nějaká ta změna, kudrlinka by místy neškodila. Možná trošku škoda, když posluchač i po pár letech ví, že uslyší písničku třeba v nové úpravě, ale s jistotou, že na stejných místech se objeví stejné vydrnkávání. Odvahu, chce se mi zvolat.

Jako bonus, který nečekáte, na vás z páteho tracku vykroukne bublající potůček s ptáčky a cvrčky. Jaké pohlazení - že by balzám po těch spíše smutných tónech předcházejících písní?

Opravdu se těším, až Poloband vydá desku. A myslím, že čekat moc dlouho už není na co. Čas nazrál, pánové - co vy na to?

Poloband: maxisingl; Přistál stesk; Bláznem; Na rohu ulice; Přesně nevím vůbec nic (+ bublání potůčku); celkový čas 17:41;
vydáno vlastním nákladem

www.olejservis.cz/poloband

P. S.: Petr poskytnul čtyři své písně (*Přesně nevím vůbec nic*, *Dubový listí*, *Zvlněná studená fronta* a *Každý sám*) na novou desku zpěváku Janu Vančurovi. Z jeho podání vycházejí písničky mírně nemastně neslaně, zazpívané hodně s odstupem, jakoby bez zájmu. Osobní podíl autora na textu se patrně odráží i na projevu - a to je vlastně dobře. Nechci tím říct, že by jednotliví autoři neměli psát jeden pro druhého, spíš jen, že když dva dělají totéž, není to vždycky totéž. Ale já vlastně přesně nevím vůbec nic.